

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 151/06-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť T. N., P., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave vo veci sp. zn. Č. p.: UK-215/St²-2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. N. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. apríla 2006 doručená sťažnosť T. N., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva garantovaného v čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave (ďalej aj „ministerstvo vnútra“) vo veci sp. zn. Č. p.: UK-215/St²-2005.

Z titulnej strany sťažnosti vyplýva, že táto smeruje „*proti zásahu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (...) vo veci Č. p.: UK-215/St-2005*“, ktorým bolo podanie sťažovateľa ohľadne trestného oznámenia „*pre trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa*“ pre uvedené skutočnosti prešetrované v zmysle zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach a vo všetkých bodoch vyhodnotené ako neopodstatnené. Z obsahu sťažnosti ďalej vyplýva, že: «*(...) Na deň 25. 02. 2005 som podľa z. č. 84/1990 Zb. o zhromažďovanom práve oznámil verejné zhromaždenie v B. (...), ktoré bolo zaevidované mestskou časťou B. pod č. 25/2005 dňa 14. 02. 2005, na ktorom som sa zúčastnil.*

Pri mojom príchode s transparentom Na Slavíne pristúpil ku mne príslušník PZ SR v civile a dvaja v uniformách PZ SR a vyzvali ma, aby som išiel čo najďalej od schodiska s odôvodnením, citujem: „Príde pán prezident.“ Ja som od schodiska odišiel cca 30 m a odmietol som ísť ďalej s poukázaním na moje ústavné právo. Konverzácia medzi príslušníkmi PZ pokračovala slovami, citujem: „Mňa žiadne ústavné právo nezaujíma, bude tam, kde mu poviem.“

Na S. odparkovalo osobné motorové vozidlo striebornej metalízy značky VW, z ktorého vystúpil muž v civile, postavil sa medzi dvoch príslušníkov PZ SR v uniformách, s ktorými komunikoval a bez môjho súhlasu si ma niekoľko krát vyfotografoval.

Odzbrojené zložky PZ SR stupňovali psychologický tlak aj takými spôsobmi, že prešiel okolo mňa mladý vysoký policajt v čiernej uniforme a ironizujúcou poznámkou k transparentu, citujem: „On sa ospravedľňuje.“ Keď som bol slovne inzultovaný prechádzajúcim manželským párom, príslušníci PZ nezasiahli.

Vrchol arogancie PZ SR voči Ústave SR a zákonom dosiahol pri príchode prezidentov, aby som nebol s transparentom viditeľný, postavila medzi nás mikrobussy a mňa s transparentom zakliesnili medzi dve osobné motorové vozidlá čiernej farby (...).

Dňa 24. 02. 2005 PZ SR redaktorovi (...) M. Z. klamal tvrdením, že na 25. 02. 2005 žiadne verejné zhromaždenie v B. nie je oznámené, Klamstvo bolo odvysielané státisícim občanov v hlavnom večernom spravodajstve Noviny (...).

Na protihlom chodníku sa zhromaždilo niekoľko občanov a bez oznámenia o verejnom zhromaždení, a tí mohli byť podstatne bližšie k prezidentom a medzi nich žiadne automobily nestavali. (...)

Tým, že mi príslušníci MV SR dávali pokyny, aby som išiel s transparentom čo najďalej od prezidenta, stavaním áut medzi prezidentov a moju osobu, zakliesňovaním mojej osoby s transparentom medzi dva automobily, verbálnym zastrašovaním „mňa žiadne povolanie nezaujímá“, neverbálnym zastrašovaním – fotografovanie bez môjho súhlasu, klamaním (...) o verejnom zhromaždení, nezasiahnutím pri slovnej inzultácii, ironizujúcou poznámkou boli podľa môjho názoru porušené:

- *čl. 12 ods. 1 a ods. 2 ústavy*
- *čl. 26 ods. 1 a ods. 2 ústavy*
- *čl. 10 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach (ďalej EDLP).*

Tým, že ľudia iného politického zmysľania sa mohli zhromaždiť aj bez oznámenia o zvolaní verejného zhromaždenia, mohli byť bližšie k prezidentom a neboli zakliesnení motorovými vozidlami MV SR bol porušený článok 12 ods. 1 a ods. 2 ústavy.

Tým, že som bol fotografovaný príslušníkom MV SR, ktorý vystúpil z motorového vozidla označené ako diplomatické „CD“, bol porušený článok 19 ods. 2 a ods. 3 ústavy. (...)

Od ÚS SR sa domáham rozhodnutia, že moje práva na slobodu prejavu garantované čl. 26 ods. 1 a ods. 2 ústavy a čl. 10 ods. 1 EDLP, práva na slobodu a rovnosť garantované čl. 12 ods. 1 a ods. 2 ústavy a moje práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním a neoprávneným zhromažďovaním informácií garantované čl. 19 ods. 2 a ods. 3 ústavy porušené boli. Odporca je povinný v lehote 30 dní zaplatiť navrhovateľovi 130 000,- Sk ako spravodlivé zadosťučinenie a právne zastupovanie a trovy konania. (...)»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že zásahom ministerstva vnútra „vo veci Č. p.: UK-215/St'-2005“, ktorým bola opakovaná sťažnosť sťažovateľa ohľadne trestného oznámenia „pre trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa“ prešetrovaná v zmysle zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach a vyhodnotená ako neopodstatnená, došlo k porušeniu jeho základných práv zaručených v čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru, resp., že na základe skutočností uvedených v bode I tohto rozhodnutia, práva sťažovateľa „na slobodu prejavu garantované čl. 26 ods. 1 a ods. 2 ústavy a čl. 10 ods. 1“ dohovoru, „práva na slobodu a rovnosť garantované

čl. 12 ods. 1 a ods. 2 ústavy“ a jeho „práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním a neoprávneným zhromažďovaním informácií garantované čl. 19 ods. 2 a ods. 3 ústavy porušené boli“.

1. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie jeho označených základných práv „zásahom ministerstva vnútra vo veci Č. p.:UK-215/St-2005“, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ k svojej ústavnej sťažnosti pripojil aj oznámenie ministerstva vnútra sp. zn. Č. p.: KM-10/St-2006, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ proti zásahu „ministerstva vnútra vo veci Č. p.: UK-215/St-2005“ využil svoje právo a podal opakovanú sťažnosť, ktorú ministerstvo vnútra vyhodnotilo v zmysle § 20 ods. 1 zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach ako neopodstatnenú. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmavať postup „ministerstva vnútra vo veci Č. p.:UK-215/St-2005“, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmalo ministerstvo vnútra v dôsledku opakovanej sťažnosti, pričom sťažovateľovi oznámilo výsledky svojho prešetrovania oznámením Č. p.: KM-10/St-2006, ktoré však sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nenapadol. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k zásahu „ministerstva vnútra vo veci Č. p.:UK-215/St-2005“) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Ústavný súd nad rámec uvedeného k sťažovateľom namietanému porušeniu označených základných práv tým, že nebolo vyhovené jeho podnetu ohľadne trestného oznámenia „pre trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa“, poznamenáva, že na akceptovanie, resp. vyhovenie podnetu na trestné oznámenie nie je právny nárok, t. j. osobe, ktorá takéto oznámenie podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a orgány činné v trestnom konaní nemajú povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Ústavný súd už viackrát uviedol v konaniach o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva sťažovateľov na súdnu alebo inú právnu ochranu, že „právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej fyzickej osobe (...) nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy, a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd“ (napr. II. ÚS 209/03 a v ňom citovaná judikatúra). Oprávnenie na podanie trestného oznámenia nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana. Z tohto

dôvodu ministerstvo vnútra v danom prípade ani nemohlo neakceptovaním trestného oznámenia sťažovateľa (ktoré bolo kvalifikované ako sťažnosť podľa zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach) spôsobiť namietané porušenia jeho práv, preto v tejto časti pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej ústavnej sťažnosti aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

1. 1. Okrem uvedeného možno dodať, že jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03).

Pretože o napadnutom zásahu ministerstva vnútra „*vo veci Č. p.: UK-215/Sť-2005*“, bol sťažovateľ upovedomený ešte v roku 2005, predmetná sťažnosť bola podaná v čase (8. apríla 2005), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti. Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť posúdiť aj ako návrh podaný oneskorene.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa domáha aj „*rozhodnutia, že moje práva na slobodu prejavu garantované čl. 26 ods. 1 a ods. 2 ústavy a čl. 10 ods. 1 EDLP, práva na slobodu a rovnosť garantované čl. 12 ods. 1 a ods. 2 ústavy a moje práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním a neoprávneným zhromažďovaním informácií garantované čl. 19 ods. 2 a ods. 3 ústavy porušené boli*“, pričom, ako to z bodu II tohto rozhodnutia vyplýva, k porušeniu označených práv sťažovateľa malo dôjsť 25. februára 2005 v súvislosti s ním ohláseným verejným zhromaždením „*v B. (...), ktoré bolo zaevidované mestskou časťou B. pod č. 25/2005*“.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa,

keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 75/04).

Predmetná sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 8. apríla 2006, pričom o „inom zásahu“, teda o namietanom porušení základných práv, sa sťažovateľ dozvedel už 25. februára 2005, t. j. predmetnú ústavnú sťažnosť podal dávno po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd v tejto časti odmietol sťažnosť ako oneskorene podanú.

Ústavný súd navyše poznamenáva, že vo vzťahu k právam „na ochranu pred neoprávneným zasahovaním a neoprávneným zhromažďovaním informácií garantované čl. 19 ods. 2 a ods. 3 ústavy“ tým, že príslušník Policajného zboru „bez môjho súhlasu si ma niekoľko krát vyfotografoval“, nevyčerpal ani opravné prostriedky v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde a sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený napr. podľa § 11 v spojení s § 12 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti a dôvody ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2006